

Avui parlarem d'alguns barbarismes.

APREMI i **APREMIAR**. — Com tots sabeu, aquestes paraules s'usen, generalment, per tal d'expressar una acció administrativa o bé judicial que força algú a complir, a desgrat seu, certs compromisos.

Els mots que tradueixen, en català, els castellans **apremio** i **apremiar** són, respectivament, **constrenyiment** i **constrenyer**.

Creiem, però, sincerament, que són unes paraules poc desitjables per a substituir mots en documents oficials que cal procurar de fer, fàcilment i majoritària, comprensibles.

Per això, alguns Ajuntaments han posat en circulació, i creiem que amb molt d'encert, el mot **obligament** com a traducció, en aquests casos, del castellà **apremio**.

D'acord, doncs, amb aquest procediment, **apremiar** serà **sotmetre a obligament**, i **apremiat**, **sotmès** o **subjecte a obligament**, no essent convenient d'emprar en aquest sentit **obligar** i **obligat**, ja que aquests mots en tenen un altre de més general.

Ara bé, quan vulguem utilitzar el verb **constrenyer** per tal de reflectir la seva significació primitiva, o sigui, la d'obligar o reduir algú a obrar contra la seva voluntat, també podem emprar els sinònims **coaccionar**, **forçar**, **compellir**, **imposar**, **exigir**, **coercir**, **oprimir**, **coartar**, **contenir**, **refrenar**, **restringir**, **reprimir**, **restrènyer**, **impel·lir**, etc., segons allò que realment vulguem expressar.

ENTERAR. — Castellanisme molt estès. Cal substituir-lo per **assabentar**. Així, en lloc de dir o d'escriure **enterar en Miquel d'un assumpte**, direm **assabentar en Miquel d'un assumpte**. També es pot utilitzar l'expressió **fer saber**. Ex.: **li va fer saber la nova**, en lloc de **el va enterar de la nova**. En altres casos, el verb **saber**, simplement, ens dona la solució. Moltes vegades diem **ja saps què diuen?**, en lloc de **ja t'has enterat del que diuen?** Per tant, segons els casos, utilitzarem el verb **assabentar**, l'expressió **fer saber** o el verb **saber**, tal com hem assenyalat.

Al participi castellà **enterado** correspon en català **assabentat**. Ara bé, aquest participi és usat com un substantiu, per certes corporacions i organismes oficials. I llavors, la traducció **assabentat** ja no ens sembla tan satisfactòria. **Signar l'assabentat, acordar**

Corresponsal de Barcelona

Mn. Pau Vives i Masses, que havia estat Vicari de Sta. Eulàlia l'any 29, i actualment és Rector de Sant Isidor de Barcelona, enguany, com vaig informar en el número anterior, ha celebrat el 50è Aniversari de la seva Ordenació Sacerdotal, i una altra de les coses que ha fet per a donar més relleu a l'efemèrides és editar un fascicle de 24 pàgines, en les quals narra uns fets de la seva vida (no pas tots) de durant el període de la Guerra Civil (1936-39). El títol de l'obra és: **L'ACCIÓ DE DÉU EN TEMPS DE PERSECUCIÓ**, i té un subtítol que diu: «Vivències de Mn. Pau Vives i Masses».

Bé, però quina relació té aquest fascicle amb Sta. Eulàlia? És fàcil d'imaginar. Com que Mn. Pau havia estat a Sta. Eulàlia, en aquesta obra per a explicar un fet parla d'una persona que també havia estat a Sta. Eulàlia, i de retruc fa una mica d'història del poble i més concretament de la Parròquia.

El text és aquest:

«La meua elecció de Badalona per a refugir-me durant la persecució, principalment es deu al fet que quan jo era vicari de Sta. Eulàlia de Ronsana, l'any 1929, la meua primera parròquia, i de la qual era rector Mn. Francesc Riu, la Carmeta era qui tenia cura d'ell, ja que Mn. Riu era vellet i tenia les facultats mentals força afeblides. La Carmeta fou durant molts anys qui ajudava i consolava afectivament tots les vicaris, que hi trobaven en ella una veritable mare. Al cap d'un any que jo m'estava a Sta. Eulàlia, el sr. Rector es posà greument malalt, fins a l'extrem que rebé de mans del Dr. Enric Sacasas, degà de Granollers, el sant Viàtic i la Unció dels Malalts, cerimònia a la que assistí tot el poble amb tota reverència i silenci. Déu, però, posà bo de nou el mossèn, i quan ja estava totalment restablert, un

bon dia vaig entrar al seu despatx i, amb tota senzillesa, però al mateix temps amb tota intenció, li vaig dir: «Em penso, Sr. Rector, que es farà càrrec que durant la seva malaltia jo mirés una mica les coses com estaven, i francament vaig veure que a la Carmeta, que tants anys i tan bé l'havia servit, li deixava molt poqueta cosa i em sembla que mereix de vtè., tot el que li pugui fer. Per tant, de bon cor li demano que es recordi d'ella». El Sr. Rector va acceptar la meua proposta molt millor del que m'havia imaginat. Quan va morir deixà uns diners per a la Carmeta, amb els quals ella i en Salvador (el seu únic fill) van comprar una caseta a Badalona, on es varen establir definitivament. Si jo, a Sta. Eulàlia vaig procurar de fer un petit favor a la Carmeta, ella me'l retornà amb escriu durant la guerra. Es ben cert que fer el bé sempre té conseqüències admirables.» (pàg. 9-10).

Suposo que les persones grans, d'aquell temps, els haurà agradat llegir aquest text, perquè els haurà suscitat records passats i perquè senzillament fa gràcia saber que estan escrits en una obra impresa els noms d'unes persones conegudes i tractades àmpliament.

S'ha de pensar que amb motiu d'aquest 50è aniversari i a través d'aquest fascicle molta gent sabrà de Sta. Eulàlia i els qui ja la coneixen podran dir que saben on és.

La veritat, a mi em va fer molta gràcia (no hi comptava pas) que en aquesta petita obra es fes referència a Sta. Eulàlia, i vaig pensar que també agradaria als santaeulaliencs saber-ho; i per això novament faig ús d'aquella corresponàlia que jo mateix em vaig atribuir des de Barcelona.

El fascicle referit és d'ús privat, no es troba en cap llibreria; l'únic posseïdor i distribuïdor és Mn. Pau Vives, personalment.

Jaume Abril

tuïdes per **fall**. Tractant-se d'un **fallo** l'**assabentat**, no són expressions que ens facin massa peça. Considerem molt millors, **signar el coneixement**, **declarar haver-se assabentat**. Hem d'esperar que surti un diccionari que es dediqui únicament a fórmules protocolàries de llocs oficials, per tal de saber quines són les més escaients.

FALLO. — Ací tenim una paraula que és usada pertot i que costa molt de foragitar-la. Tenim sobretot els **fallos** dels tribunals i els **fallos** dels jugadors de cartes. Sovintment veiem que

ambdues menes de **fallos** són substi-jurídic, cal que sigui substituït per **veredictes**, **sentències**, **decisió**, segons els casos, mentre la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans no admeti com a bo el mot **fall**, com aconsella algun jurista. Mentrestant, aquest mot, segons Fabra, només té la significació de penya-segat produït per l'enfonsament parcial d'un terreny. Tractant-se del sentit relacionat amb les cartes, podem dir **fallada**.

I, per avui, prou. Fins un altre mes.

J. Munné